

Týtt úr enskum eftir
William Barclay:
Eyðna Skaale

Flýggjanin frá ónda konginum

Ikki øll vóru fegin um, at Jesusbarnið varð føtt. Serliga ein maður var sera illur og harmur, og tað var Heródes kongur. Hann var ein gløggur kongur, men hann var øvundsjúkur og illgrunasamur mótvegis øllum, sum kundu hótta hansara trónu. Tá øvundsjúkan rakti hann, gjørdist hann óndur og hjartaleysur, tí hann vildi ikki, at nakar skuldi taka kongsdómið frá honum.

So tá teir vísu menninir komu til hansara fyri at leita eftir nýfødða konginum, Jesusbarninum, sum teir hildu máttu vera føtt á kongsborgini, lat hann, sum um hann var áhugaður í tí, teir søgdu. Hann bað teir endiliga siga sær frá, um teir funnu kongsbarnið, so hann eisini kundi tilbiðja tað. Men í veruleikanum var hann í øðini og sera øvundsjúkur. Hann visti, at barnið var føtt í Betlehem, og tí gav hann boð um, at øll dreingjabørn í býnum skuldu drepast, so at nýborni kongurin ikki kundi yvirliva.

Hansara óndskapur elvdi til stóra sorg í mongum heimum. Men Jesusbarnið var trygt og varð ikki dripið, tí Maria og Jósef flýggjaðu til Egyptalands, meðan tíð enn var.

HALGISØGAN UM EITURKOPPANÓTINA, SUM BJARGAÐI JESUSBARNINUM

Tá Jósef, Maria og Jesusbarnið vóru á veg til Egyptalands, sigur søgan, at tey eitt kvøldið leitaðu sær skjól í einum helli. Tað var eitt sera kalt kvøld, og svørunin var hvítur av frosti.

Ein lítill eiturkoppur sá litla Jesusbarnið og vildi so fegin hjálpa litla barninum at halda hitanum hesa køldu náttina. Hann hugsaði leingi, tí hvat kundi hann, sum bert var ein lítill eiturkoppur, gera? So fann hann upp á ráð. Tað einasta, hann dugdi, var at spinna nóttir, og hann gjørdi av at spinna eina nótt fyri hellismunnan, tí nóttin kundi kanska verja eitt sindur móti kuldanum uttanfyri. Íðin fór hann til verka, og týðum skeitti hann yvir á hetta fitta barnið, meðan hann spann.

Um náttina hoyrdist bráðliga róp í kvirruni. Ljosið av kyndlum pettaði myrkrið sundur, og brátt komu nakrir hermenn hjá Heródesi kongi eftir vegnum framvið hellinum. Teir vóru sendir út at

leita eftir dreingjabørnum, sum teir skuldi drepa, so eingin nýggjur kongur skuldi taka kongsveldið frá Heródesi kongi. Teir varnaðust hellið og nærkaðust við skjótum fetum. Kongurin hevði givið boð

um, at eingin skuldi eirast, og var nakar farin higar at krógva seg, skuldu tey finnast. Men tá teir komu at hellismunnanum sá herovastin eiturkoppanótina. Frostið hevði sett seg á hana, so hon var vorðin

hvít og fryst, og hon fylti allan hellismunnan, sum hann var.

– Hygg, segði herovastin, - Her er ein risastór eiturkoppanót. Hon er púra heil, og eingin kann vera farin inn í hellið uttan at oyðileggja nóttina. Latum okkum fara víðari at leita og takka hesum eiturkoppinum fyri, at hann spardi okkum nógva dýrabara tíð. Her kann eingin vera, tað er vist! So hildu hermenninir leiðina fram.

Litla familjan og Jesusbarnið vóru bjargað av einum lítillum eiturkoppi. Ikki kundi hann gera nógva ímóti einum heilum liði av hermonnum, men hann gav tað sindrið, hann kundi, og spann eina lívbjargandi nótt.

Tí er tað, at vit á jólum pynta við glitrandi silvurketum um jólatræið. Tær ímynda frystu eiturkoppanótina, sum bjargaði Jesusbarninum og harvið eisini jólunum fyri mongum árum síðani, eina kalda frostnátt á strekkinum millum Betlehem og Egyptaland.